

Posudek konzultantky

na rigorózní práci Mgr. Lukáše Pavelky na téma:

Postavení zajištěného věřitele a uspokojení jeho pohledávky v rámci insolvenčního řízení

Autor předkládá k posouzení rigorózní práci na shora uvedené téma o rozsahu 98 stran vlastního textu. Práce obsahuje všechny požadované formální náležitosti.

K volbě tématu je třeba uvést, že autor (i z důvodu své profesní orientace) zvolil téma mimořádně aktuální a současně náročné svým rozsahem i významem v právní praxi. Právní úpravu postavení věřitele (zajištěného věřitele pak zvláště) v insolvenčním řízení a (míru) uspokojení jeho pohledávky je třeba analyzovat a hledat východiska pro interpretační a aplikační problémy. Tím spíše, že pozornost je t.č. převážně směřována na postavení dlužníka a jeho ochranu. Autor si předsevzal poskytnout ucelenou analýzu postavení věřitele zajištěného, a to analytickou i deduktivní metodou. Do jaké míry se autor s úskalími zvoleného tématu autor vypořádal bude předmětem níže uvedeného hodnocení.

Systematika práce je zvolena vhodně a věcně správně. Téma je systematicky správně a proporcionálně rozvrženo a vyčerpáno. Práce má celkem pět částí a obsahuje úvodní a závěrečnou autorovu poznámku. V první části své práce autor analyzuje postavení všech procesních subjektů insolvenčního řízení (soudu, insolvenčního správce, dlužníka) a zajištěného věřitele rovněž, a to obecně. Druhá část práce se věnuje již zvláště a odděleně postavení zajištěného věřitele v různých procesních pozicích (jakožto navrhovateli a jakožto přihlášenému věřiteli v rámci přezkumného řízení). Následující dvě části hodnocené práce se věnují uspokojení pohledávky zajištěného věřitele, resp. jejímu neuspokojení. Poslední část práce se zabývá postavení zajištěného věřitele po skončení insolvenčního řízení. Práci uzavírá závěrečná autorova poznámka.

Již v úvodních pasážích své práce autor prokazuje výbornou orientaci ve zkoumané problematice (viz např. jeho argumentaci ke vztahu insolvenčního soudu a insolvenčního správce v rámci tzv. dohlédací činnosti soudu, kde autor na základě znalosti judikatury připomíná meze této činnosti soudu). V rámci ústní obhajoby by mohl autor doplnit své stanovisko k tzv. věřitelské volbě insolvenčního správce, resp. k možným pojistkám, kterými by se dalo riziko správce s věřiteli nežádoucím způsobem kooperujícího vyloučit či alespoň minimalizovat. Jaká hlediska mohou tuto nežádoucí kooperaci signalizovat? Dále autor

správně připomíná procesní podstatu vymezení věřitele, která se od hmotněprávní významně liší. V souvislosti s postavením věřitelů v insolvenčním řízení obecně autor správně připomíná trestněprávní odpovědnost dlužníka, pokud by uspokojil pohledávky některých věřitelů (motivovanou například snahou odstranit jejich mnohost, jakožto pojmový znak úpadku). Autor dále uvádí, že věřitele lze v insolvenčním řízení rozlišovat podle různých hledisek (z nichž některá, jako např. objem pohledávky jsou i právně relevantní).

Zajištěnému věřiteli, jakožto hlavnímu objektu svého zájmu, se pak autor věnuje - v souladu se zadáním – dále detailně. Uvádí taxativní výčet zajišťovacích prostředků, které takové postavení věřitele zaručují a připomíná obecné výhody, které ze zajištěného postavení obecně pro věřitele plynou, ačkoli i pro tento typ věřitele stanovuje platná právní úprava některá omezení (např. nemožnost hlasovat pro způsob oddlužení). Autor dále správně připomíná, že je zcela na vůli věřitele zda své zajištění využije, resp. v jaké míře jej využije, což má nutně důsledky i pro event. procesní strategii dlužníka. Sdílím autorovu argumentaci ve prospěch věřitelských návrhů, resp. zachování této možnosti zahájení insolvenčního řízení. Správně v té souvislosti polemizuje s formalistickým pojetím důvodů jejich odmítní soudy, zejména v situaci, kdy mnohá a dlouholetá exekuční řízení selhávají ve svém účelu. Oceňuji i autorův výklad ohledně zneužívání zahájení insolvenčního řízení dlužníkem s cílem zabránit vykonávacímu řízení a ohledně návrhu věřitele na vydání předběžného opatření (autor zde argumentuje a analyzuje na základě detailních znalostí rozhodovací praxe k velmi závažné otázce, k níž soudy přistupují poměrně zdrženlivě). Následuje výklad ohledně vymáhání pohledávek za podstatou a mimo ČR, který je opět zasvěcený a precizní a přínosný, vzhledem k narůstajícímu počtu přeshraničních úpadků. Stejně kvalitně analyzuje autor přezkum pohledávky, mechanismus jejího popírání a zjištění. Následující částí práce jsou věnovány uspokojení pohledávky zajištěného věřitele (podrobně jsou analyzovány postupy, které k tomu vedou), event. neuspokojení pohledávky zajištěného věřitele (v důsledku jeho vůle a z jiných příčin s důrazem na způsob řešení úpadku) a konečně pak postavení zajištěného věřitele po skončení insolvenčního řízení (kde autor připomíná i dřívější znění insolvenčního zákona).

Celkově hodnotím předloženou rigorózní práci Mgr.Pavelky zdařilé zvládnutí rigorózního zadání a jako práci, která svým rozsahem, obsahem i způsobem zpracování plně splňuje požadavky kladené na tento druh prací a k ústní obhajobě ji proto

d o p o r u č u j i.

V Praze dne 13.5.2017

Doc.JUDr.Alena Macková, Ph.D.